

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In memory of Eliyahu ben Yeshayahu z"l

Shabbat Times

19:31 20:34

Issue 41

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Chukat 5784

We are excited to launch our new website!

RCKOLLEL.COM

The beginning of Parshat Chukat discusses the laws of the Parah Adumah, the red cow that needed to be slaughtered and burned, in order to use their ashes to purify those that came into contact with corpse tumah.

After discussing the laws of ritual impurity brought on by corpse tumah, the Torah then jumps to the episode involving the death of Miriam and the story of Moshe hitting the rock instead of speaking to it.

The Passuk states, "And the Children of Israel, the entire congregation, came to Midbar Tzin in the first month and they dwelled in Kadesh whereupon Miriam died."

Rashi points out that the phrase "the entire congregation" implies that the congregation was whole, meaning that they had already stopped dying from the sin of the spies. Two parshiyot ago, Hashem told the people that they would wander in the desert for 40 years until all of the people who sinned together with the spies had passed away.

According to Rashi, the Torah has now jumped 38 years from the episode of Korach's rebellion, which took place in the second year of the Exodus, and skipped to fortieth year from the Exodus. Without Rashi, most of us would have certainly missed this jump altogether! The book of Bamidbar is complete with stories about the Jewish people's wanderings in the desert and yet there is not a single story worthy of mention over the 28 years that transpired between the verses?!

In truth, this could be viewed as an amazing achievement, namely, the Jewish people behaved according to the will of Hashem to the degree that they were not guilty of any wrongdoings during the entire 38 years, truly an amazing achievement!

On the other hand, they also did not do anything extraordinary over those 38 years that would be worthy of mention. So how are we to view this phenomenon in the verses? Are we meant to interpret it for the positive or for the negative?

When it comes to the Jewish people as a whole, my feelings on the matter are that "no news is good news"! That the Torah was able to jump 38 years without mentioning a single fault of the people, is meant to be taken in a very positive light. That they did nothing extraordinary does not in any way detract from the greatness of their accomplishment, namely they lived according to the will of Hashem for those 38 years! This ideology applies well when we are looking at the Jewish nation as a whole.

As individuals, however, I do not believe it is enough to live a life of "no news is good news." It is true that one who can look back on his life and say with confidence that he did nothing wrong, is truly praiseworthy and should be applauded. But is it enough? A Jew should be able to look back at his life and count the positive accomplishments he has achieved. We need to feel that our lives mean something, stand for something and that after 120 years, we have left behind some type of legacy.

Rabbi Chananya ben Akasha said, "Hashem wanted to give His people merits, so He gave them an abundance of Torah and mitzvot." What does this mean? If anything, the more mitzvot we are commanded to keep, the more opportunities we have to transgress, to fall short and to incur demerits! How does giving us an abundance of mitzvot increase our chances?

The answer is that Hashem gave the Jewish people such a wide menu of mitzvot, that there is ample room for each Jew to excel at one of them. It is true that all Jews alike have to keep all of the 613 commandments to the best of their ability, but each and every one of us should also take a particular area of Judaism, a specific mitzvah, and make it great!

The Jewish people in the desert lived life for 38 years, a long period of time, without leaving us any positive lessons to remember them by. We should take our cues from this void and try to live our lives so that we leave something behind, a positive lesson, a beautiful legacy, for the next generations to enjoy and to take inspiration from.

20:00-21:00 PM
Thursdays

sefer ha-hinuch with
Rabbi Avraham Aharon
Mandelbaum

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

Ahuza 198 Raanana

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

עם הרב שבתי יגל שליט"א

שיעור 'עולמות'

יום חמישי 20:15

אחתה 198
רעננה

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "חוקת" התשפ"ד

זמני השבת

19:29 20:30

גליון 41

שאל את הרב

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

שאלה: שמי רחל לאה, ואני מסופקת האם כאשר אני אומרת את הפסוק של שמי בסוף תפילת שמונה עשרה, אני צריכה להתחשב רק בשם 'רחל', ולומר פסוק שמתחיל באות 'ר' ומסתיים באות 'ל', או שאני צריכה לומר פסוק נוסף גם לשם השני שלי - לאה?

ובכלל, מה העניין הזה 'פסוקים לשמות אנשים'?

תשובה: סגולה זו לומר פסוק המתאים לשם יש בה עניינים נשגבים ובספרים הקדושים מבוזר כי היא סגולה לזכור את שמו לעתיד לבוא, והרשעים אשר אינם יודעים את שמם מכים אותם במכות אבדניות, ומי שאומר את הפסוק של שמו אינו שוכח את שמו לעתיד לבוא וינצל מזה.

מי שיש לו שני שמות - אם רוצה הוא לצאת מכל הספיקות צריך הוא לומר 3 פסוקים, פסוק אחד לשם הראשון, פסוק נוסף לשם השני, ופסוק שלישי לשני השמות ביחד כאילו הם שם אחד ארוך.

ביאור הדבר הוא כי יש להסתפק האם מי שיש לו שני שמות, זה נחשב שיש לו באמת שני שמות, או ששני השמות הם בעצם שם אחד ארוך, וכמו שברור לכולנו שהשם 'בת שבע' למשל, הוא שם אחד למרות הרווח באמצע, כך גם אפשר לומר שהשם 'רחל לאה' זה שם אחד ארוך עם רווח באמצע.

ולכן הרוצה לצאת ידי כל הספיקות צריך הוא לומר פסוק אחד המתאים לשם הראשון, פסוק שני המתאים לשם השני (וזאת על הצד ששני שמות זה שני שמות) ועוד פסוק שלישי המתאים לשני השמות כשם אחד ארוך, ובמקרה של פסוק שמתחיל באות 'ר' ומסתיים באות 'ל', וכן אמר לי הגאון הרב שמואל אליעזר שטרן שליט"א שכך הוא נוהג - לומר פסוקים גם לכל שם בנפרד וגם לשני השמות ביחד (וכמדומני שכך גם היה נוהג הגר"ח קנייבסקי זצ"ל שיש לו שלושה שמות 'שמריהו יוסף חיים'). אולם במקרה של שני השמות 'רחל לאה' - יש עצה אחרת, לומר רק פסוק אחד, והוא הפסוק מפרשת 'ויצא' - 'ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו' -וזאת משום שפסוק המתאים

לשאלות

0584810910

לשם זה לא רק פסוק שמתחיל ומסתיים באות הראשונה והאחרונה של השם, אלא גם פסוק שבו מוזכר השם. עוד צריך להדגיש שמי שיש לו שני שמות, אך בפועל משתמשים רק בשם אחד, ורק כאשר עושים לו 'מי שביקר' אז מזכירים את שני השמות, נראה שמספיק לו לומר רק שני פסוקים, פסוק אחד לשם האחד שמשתמשים בו, ופסוק שני לשני השמות ביחד (כי אף פעם לא מזכירים את השם השני כיחידה נפרדת)

בחלק מהסידורים יש רשימה של שמות - אנשים ונשים - עם פסוקים מתאימים לכל שם.

שאלה: ידוע לי ששימוש במשחה בשבת כרוך באיסור תורה של מלאכת 'ממרח'. האם גם שימוש בטיפות עיניים כלול בכך?

תשובה: טיפות עיניים (וכן אוזניים) הן נוזליות, ולכן לא שייך בהם מלאכת 'ממרח'.

משחה האסורה לשימוש בשבת, זו רק משחה עבה ולא טיפות נוזליות. אולם גדולי חכמים שלא לעסוק ברפואה בשבת, שמא מתוך כך יבוא 'לשחוק סממנים', כלומר לטחון כל מיני סמי מרפא, ונמצא עובר על מלאכת 'טוחן'.

כיום אנו לא כל כך מבינים את טעמה של גזירה זו, מאחר וכמעט אף אחד לא מכין תרופות באופן עצמאי, אך מכל מקום גזירה במקומה עומדת.

אולם גזירה זו שייכת רק למי ש'חולה קצת', אך מי שכבר הגיע לדרגת חולי שאין בו סכנה (ועל אחת כמה וכמה אם יש בו סכנה) גזירה זו לא שייכת בו, שבמקום חולי לא גדולי חכמים.

ולכן שימוש בטיפות עיניים בשבת יהיה מותר רק למי שמצבו הרפואי מוגדר כ'חולה שאין בו סכנה'. ומאחר והעין היא אבר רגיש (הגמרא אומרת שיש קשר רפואי בין העין ללב) אם יש בה דלקת הרי זה נחשב לפחות למצב של 'חולי שאין בו סכנה' ולכן מותר ליתן טיפות עיניים בשבת.

בשעה טובה ומוצלחת אנחנו שמחים להשיק את האתר החדש שלנו

RCKOLLEL.COM

אבל יש משהו שכן צריך להשתנות - "עם ישראל".

כי דיבור אל הסלע מסמל תפילה - אבל הכאה מסמלת נס. בהתחלה על כל בעיה שהתעוררה, הופיע משה עם המטה ופתר את הבעיה. יש ים ואין לאן ללכת, משה יבוא עם המטה והים יקרע. כשעמלק מגיע והמצב קשה, שוב יופיע משה עם המטה ונצח את עמלק. אבל בארץ ישראל אנחנו מצויים בעצמנו להילחם בשבעת האומות. משה לא יעמוד בראש הגבעה וידיו יהיו אמונה. אין כבר "ה' ילחם לכם ואתם תחישון", אתם תלחמו. ובמילים אחרות אתה כבר ילד גדול - תתחיל לצעוד לבד!!!

אתה תילחם - וה' יעזור לך. אבל זה המלחמה שלך. כי בארץ ישראל כשתקום בבוקר לא יהיה 'מן' שמחכה בפתח הבית, תצטרך לחרוש לזרוע ולעמול בשביל הלחם - ה' כמובן נשאר איתך תמיד, אבל הוא רק יתן לך כוח לעשות חיל, אבל ה' לא ייתן לך את החיל, רק את הכוח לעשות! המעשה הוא שלך! עוברים מהנהגה של נס להנהגה של טבע. המטה הוא רק להוכיח לעם ישראל שה' בסיפור, והוא - ולא משה - הביא אותם למקום הזה שאין מים. אבל היום אחרי כל הדרך צריך לדבר אל הסלע ולא להכות. כי ההכאה במטה מספרת סיפור של: היה בעיה וה' הושיע אותנו. כי הכאה מסמלת נס, אבל דיבור היה מסמל תפילה! ובעוד מאה שנה יהודי יזרע את השדה והוא ימתין לגשם, לא יהיה לו את מטה האלוקים בידו. אבל כן יהיה לו את האפשרות לדבר ולהתפלל, לבקש ולפנות - ולהבין שהסיטואציה בה הוא נמצא היא הובלה של ה' ואם הוא יפנה אליו וידבר איתו יצא מזה!

וכשמה מכה בסלע הוא מראה כאילו שאין אפשרות לחיות ללא ניסים, אפשר לחיות רק במציאות של המדבר, מוקפים בעננים, ו'מן' יורד מהשמים, ובאר מים שבאה איתך לכל מקום ומטה שפותר כל בעיה. וכעת מובן גם העונש: "לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ". - כי להנהגה כזו אין מקום בארץ. ואנחנו - לא נשאר לנו אלא לבקש ואז ייצאו המים. [רש"י הירש והרב פינקוס]

נווט לשולחן שבת

שובו של ה'מטה' הרב משה אריאל מרגי

בפרשת השבוע עם ישראל מגיע למדבר צין - ואין מים. ועם ישראל מתלונן על משה ואהרן: "למה הבאתם את קהל ה' אל המדבר הזה למות?" לטענת עם ישראל, הסיבה לכך שהם במקום בלי מים היא לא בגלל שה' אמר. אלא בגלל שמשה ואהרן החליטו "למה הבאתם". ולאחר מכן מתואר חטא 'מי מריבה'. אבל יש כאן דבר פלאי. מטה האלוקים חוזר!

כשמה מופיע במצרים הוא מחזיק ביד 'מטה'. ובמטה הזה הוא עושה את ה'אוותות'. הוא הופך אותו לנחש, ואיתו אהרן הופך את היאור לדם, ובו עושים את מכות צפרדע וכינים, ובאותו מטה הים נקרע. ובאותו מטה הזה הקב"ה מצווה למשה להכות בסלע בחורב ("ומטך אשר הכית בו את היאור, קח בידך והכית בצור ויצאו ממנו מים" שמות יז).

ואז הוא מוזכר בפעם האחרונה במלחמת עמלק "ויאמר משה ליהושע צא הלחם בעמלק מחר אנכי ניצב על ראש הגבעה ומטה האלוקים ביד".

ומאז במשך כל השנים שעם ישראל במדבר - המטה נעלם! לא היה בו שימוש ולא כתוב עליו כלום. עוברים כמעט ארבעים שנה, עם ישראל מגיע למדבר צין, ופתאום אין מים - כמו פעם. ועם ישראל מתלונן - כמו פעם. וה' אומר למשה - קח את המטה כמו פעם. אבל תדבר אל הסלע - שונה מעפעם. בריפדים תכה ובמדבר סין תדבר. רק שאם ככה למה לקחת את המטה?

הביאור הוא כך: המטה מסמל את השליחות של משה, ואת היותו נביא ה'. כשעם ישראל טוען שהם הגיעו למדבר צין כי ככה משה החליט ולא ה'. התשובה היא "לך תיקח את המטה" מה שמסמל שמשה הוא שליח ה'. כלומר משה נשאר שליח ה', זה לא השתנה!